

ei taha tööd teha — västasini mina — see ei pea kaa mite sõoma! ja seie jaab minu rahaast ju muidugi füü!“ Undsin hoosteles piitsa ja läksin jälle minema. Hobused ei tahtnud joostva; seda enam neile leikasini, seda laisemaks jäid, ühtegi ei aidanud, et ma füü furja hūudsini, mind võta ja mu hobused kaa. Nõnda sain ommeti viimaks määra, aga sinna hobused jäid seisma ja ei tahtnud enam paigast ära saada. Kül farjusini ja rookisini ilma väsimata mööbda hooste jalgu ja pääd, nõnda et siwid oleksid pidand farjuma, aga nemad ei tööstnud jalgu ega saanud kaa sammu edasi. Niiud hattasini valjadest kinni, tömbasini übe käega edasi, teisega peksin, et nende luudkondid oleksid pidand pehmeks saama. Raiped ei liikunud ei edasi ega kõrvale. Tagusin neid jalaga kõhu alla, västu jalgu — üks ta puhas — kõik ilma asjata — ma olin just kui ärabitud! Süda oli täis.

„Oh seda tulist häda; mis niiud teha? Seie ei olnud enam kui paar wersta maad, aga määrand magi ees. Kõik wandumine — Jumal andku mulle seda andeks — ei aidanud enam, siis tuli veel üks nõu mu meeles, kellegi ma enne olim kuulnud, aga mis ma iah veel mite katsunud. Võtisin taela tükki taaskust, raiusin tuld ja tahsin põlewat taela hoosteles sawa alla pisti. Süba sirutasini

käe wâlja — aga kõrraga tuleb üks juure kirvi tagant wâlja, tisub piitsa mu käest ära, paneb mulle västu lbugu, et pea wabisesh otsas, ja hääb: „oet’ sina hobuse tapja, sina lojuksse fröö-nija, sind ma tahan õppetada sõitma ja hooste peale halastama, sina koer!“ Ega ma veel ei kariinud, waid panin seda tühjaks jutuks; ja et see mind vihastas, farjušin mina, et ta pidi oma teed minema: ma voin sõita, kuda tahan, sellega ei ole tegemist ei kellelegi inimesel, ega koeral, ega kaa kuradilgi. „Koi ei kuradilgi? rööbis tema, — seda tahan sulle näidata — seesama mina just olen!“ Niiud tegi ta oma suu lohti ja tuline keel rippus wâlja kûundra pitkuselt — seda ma nägin, ehk mu silmad füü ka nature kirjud olid. Niiud võttis ta mu kraest kinni, wajutas pea ja käed maha tagumise ratta juure, farjuš: „niiud karga fedaratesse kinni ja lüffka, sina kuri lojuksse tapja!“ ja leikas mulle piitsaga üle selja riistati ja põigiti, et mul walu oli, nagu oleks ta habeme noaga rinnust läbi-leiganud! — „Oh seda hirmu! kõrvalt waatasin ta peale ja pitkad tulised farwed olid temal peas. Tasa läks wangker niiud edasi. Oh, mu sissikond wabisesh veel, selle peale möeldes. — Waifsete hūidis ta hobused, mind kihutas sõimates ja wantades ja hoopa selga sadudes, et maa mu al-